Unde am greșit în evaluarea fenomenului Georgescu

Samavolnicia de ieri a Curții Constituționale pune definitiv capăt candidaturii lui Călin Georgescu. Vine după o serie de abuzuri ale unor instituții judiciare și organizatorice (BEC), susținute de instituții de forță (servicii secrete, organe de represiune), partidele vechi și brațul lor propagandistic, care a devenit majoritatea presei.

E grav și umilitor că a fost luată și ultima aparență de viață democratică și că s-a refuzat măcar repararea răului făcut în ultima jumătate de an. Există o majoritate, care dorea să îl voteze pe Călin Georgescu, și i s-a negat abuziv acest drept simbolic. Nu eram convins să fac parte din ea, dar nici n-aveam alt favorit. Și, oricum, nu trebuie să-ți placă un candidat ca să vrei „alegeri libere".

Am scris mult contra acestor abuzuri. Cine e curios, poate consulta comentariul la motivarea BEC de acum două zile, unde sunt linkuri și către o parte din articolele argumentate și împotriva hotărârilor CCR din 5 octombrie (cazul Șoșoacă), 6 decembrie (anularea turului 2) și alte articole pe subiect din această jumătate de an. Nu mai revin.

Dar cum am prezis că Georgescu va câștiga negreșit și l-am criticat ca formă de opoziție controlată, semi-suveranistă, mă văd nevoit să ofer explicații pentru acest eșec. N-am pretins că sunt vreun profet, dar o bună înțelegere a fenomenelor politice ar trebui să permită unele predicții. Iar acum nu pot să mă prefac că n-am zis ce-am zis sau că nu e nicio contradicție între ce bănuiam că se va întâmpla și ce s-a întâmplat.

În primul rând, trebuia să fiu mai modest în lansarea unor certitudini despre viitor și chiar despre prezent, unele bazate mai mult pe intuiții. M-am lăsat fascinat de propria teorie, care mi se părea că se potrivește perfect. Dar ori teoria era greșită, ori datele pe care se baza aveau erori majore.

care era teoria

Așadar, am susținut următoarele:

1. Călin Georgescu e o creație a sistemului, un produs de laborator, menit să captureze segmentul naționalist.
2. Rezultatele de la primul tur au fost dubioase, posibil alterate de o intervenție din butoane. (Aspect pe care n-am insistat, pentru că nu am probe și nici nu aveam vreo certitudine. E doar o bănuială.) În tot cazul, sunt viciate de blocarea altor candidați, ca Diana Șoșoacă și Răzvan Constantinescu.Ipoteza era că prin oferirea unei finale viu disputate, între cele mai mari polarități ideologice (progresiști vs. tradiționaliști), se obține o mare implicare și se recâștigă legitimitatea sistemului.
3. CG a fost lăsat să candideze în primul tur și e propulsat în medii alternative, pentru că securiștii locali au nevoie să creeze în pripă o garnitură compatibilă cu Donald Trump, după revenirea acestuia.
4. După turul 1, Călin Georgescu a avut o creștere autentică de popularitate, prin captarea atât a suveraniștilor, cât și a celor pur și simplu nemulțumiți de partidele și presa compromise. Nu am negat această priză la public, dar am considerat-o un foarte complex și de succes psy-op.

5. CG va câștiga alegerile pe acest val de revoltă și victimizare, dar va dezamăgi, pentru că va oferi practic continuitatea cu altă retorică. Urma să se înscrie în tipologia liderilor perestroikiști instalați de Moscova în statele satelit pentru a face reforme în 89, de astă dată sub coordonarea imperiului american.
6. Anularea turului 2 nu mi-a deraiat teoria, pentru că am considerat că e doar o extindere a operațiunii psihologice pentru consolidarea unei majorități loiale, implicate emoțional, care să capete o încredere totală în lider. Intervalul între turul 1 și 2 era prea mic, apariția lui era „de nicăieri”, deci operațiunea avea nevoie de mai mult timp de desfășurare prin victimizare, noi evenimente care să stârnească revoltă.
7. Chiar scoaterea de la naftalină a unor contra-candidați expirați și fără tracțiune (Crin Antonescu, Victor Ponta, Nicușor Dan) mi se părea o ridicare la fileu. Tot în sprijinul ei veneau: ralierea unor părți din mainstream media și triumful din mediul online mă încredința că nu e nicio sincopă în campania lui Georgescu, foarte profesionist condusă și cu ecouri tot mai puternice în noul regim american. Cum dosarele despre influențarea TikTok-ului și răsturnarea ordinii constituționale nu au dovezi, părea destul de plauzibil că vor fi stinse după câștigarea alegerilor, ca dosarele lui Trump.

Evident, această succesiune de aprecieri intră în contradicție cu eliminarea definitivă din cursă. Deci teoria are hibe majore. Percepția stătea și pe câteva premise mai generale, după cum urmează:

1. România a fost cucerită din punct de vedere economic, mediatic, politic, informațional, cultural și subjugată total. Complexitatea acestor realități e de așa natură, încât nu pot fi schimbate prin vot.
2. De mai mulți ani a fost demarată și ultima etapă a distrugerii, la nivel biologic, prin colonizarea cu populații din afara Europei, care să schimbe definitiv demografia țării.
3. Toate aceste schimbări s-au făcut cu complicitatea sistemului local, însemnând partide și statul paralel, dispozitivul mediatic și educațional. Dar doar în mică măsură în beneficiul direct al acestor complici, care au ajuns să controleze doar o mică parte din economia națională și să aibă o marjă limitată de mișcare.
4. Deasupra acestui sistem local, există perspectiva geopolitică, de unde vin ideile, ordinele și unde se duc beneficiile. Marile centre de comandă pentru partea noastră de lume se găsesc simbolic la Ierusalim, Washington și Bruxelles, ele având în această ordine și raporturi de influențare reciprocă, de tip piramidal. Nu e vorba strict de orașele și nici măcar de țările respective, ci de forme de agregare mult mai complexe. De exemplu, la un etaj superior, dar și ca verigi între ele ar trebui să plasăm influența capitalului supra-național, către care e supra-îndatorată România și planeta în ansamblu, pentru care putem adăuga New York și Londra ca puncte simbolice.
5. Un război prin intermediar e încă în desfășurare în Ucraina, dus de Rusia, pe de o parte, și blocul european, subordonat Imperiului American. Interesul nostru vital e să evităm să fim și mai sacrificați în acel război.

ce i-am reproșat

Dacă punem împreună cele două seturi de presupoziții, va rezulta mai limpede și ce aveam să-i reproșez lui Călin Georgescu. Respectiv, de ce nu am devenit un suporter al lui, deși spusesem după primul tur că am să-l prefer Elenei Lasconi:

1. Călin Georgescu s-a prezentat prin declarații publice ca un critic al verigii celei mai slabe din cele trei. Lucru cu care sunt de acord, dar îl consider insuficient. Adică se prezintă ca un critic dur pentru Bruxelles, ceea ce reprezintă o ruptură majoră față de actuala coaliție impropriu numită „pro-europeană”. Dar se poziționează ca un foarte loial adept al continuității vasalității față de Washington și Ierusalim.

2. Deși face această punere în context, totuși accentul lui cade pe o mai măruntă bătălie electoralistă cu liderii altor partide. Altfel spus, deși promite „o trezire în conștiință”, își adoarme la loc alegătorii sau îi menține la un nivel de conștientizare limitată a situației. De fiecare dată când folosește cuvântul „sistem” o face în cel mai vag mod cu putință și senzația e că se referă aproape exclusiv la „sistemul local”, al complicilor executanți, nu la sistemul extern, care îi dirijează. Excepția e referirea la fel de golită de conținut la „sorosism”, redus foarte convenabil doar la „vechiul regim” Biden.
   E genul de eroare care se vede transmisă și străzii din scandarea „hoții!”, care sugerează că politicienii ar fi și beneficiarii finali ai capturării țării, când mai precis ar fi să se strige „trădătorii!”.
3. Georgescu a reușit să coaguleze un curent într-o stare latentă, ceea ce e un mare merit. Dar a luat acel val „pe persoană fizică”. L-a transformat dintr-o mișcare de redeșteptare și înțelegere a contextului într-un cult al personalității, care sufocă orice discuție critică, orice raportare mai nuanțată.
4. Mi se pare inautentic în felul de a vorbi și teatral în gesticulații. E o senzație subiectivă, de care nu pot să trec, mai mult decât peste trecutul său, sau peste năstrușniciile pe care le debitează uneori, care mă deranjează în mult mai mică măsură.

explicațiile

Nu vă temeți, nu o să iau pe rând toate punctele din listele de mai sus. Mă refer doar la câteva, nu ca să mă justific, cât pentru a încerca să îmi explic ce era greșit în acea teorie.

Reacția cea mai greu de contracarat e: ***„dacă era omul sistemului, de ce a fost persecutat și blocat de sistem?”***. Are sens. Dar vă amintesc că există o listă lungă de personaje create de sistem sau colaboraționiste, care au sfârșit ca victime în bătălii intestine sau în malaxorul zisului sistem. Unii au fost condamnați chiar cu dosare măsluite, pentru cele mai mărunte din faptele lor, nu pentru cele grave, care ar fi dus inevitabil și la beneficiarii externi, cum au fost marile privatizări. Adrian Năstase, Sorin Ovidiu Vântu, membrii familiei Băsescu, Dan Voiculescu, Corneliu Iacobov, Marian Iancu, Liviu Dragnea, Dinu Patriciu, Florian Coldea, Viorel Hrebenciuc și mulți alții… Sare cineva la concluzia că respectivii erau „anti-sistem” pentru că au ajuns la un moment dat la ananghie?

Am documentat incontestabil proveniența lui Georgescu din sistem, care rezultă din parcursul lui. Poate să devină și luptător în munți, asta nu schimbă adevărul factual că de acolo vine. Și tot nu sunt convins că ar fi suferit o zguduire interioară pe baza contradicțiilor dintre așteptări și realizarea naturii sistemului. Pentru că n-am văzut nici să dezvăluie ceva relevant din interior, nici să-și fi schimbat proiectul, care rămâne același cu titlul unui program ONU.

Pot să admit că a părăsit definitiv concepțiile globaliste și nu e doar o rebranduire. Dar, sincer, nu e ceva pentru care aș băga mâna în foc. Iarăși, apariția unei întregi promoții de conservatori kosher, în mai multe țări, care se prezintă în antiteză cu stabilimentul sau cu neo-marxismul, e un fapt. Nu e o simplă coincidență că există un fir roșu, care leagă un întreg curent atacat de presa mainstream, dar tolerat în alte părți.

Așadar, acest punct singur nu invalidează teoria, dacă se pot găsi explicații pentru „incoerența” sistemului, prin existența unor tabere cu interese divergente sau prin existența unor alte obiective.

Categoric, nu am prevăzut izbucnirea războiului rece între Statele Unite și Europa, prin decizia bruscă luată de Donald Trump. Întoarcerea armelor și de către o parte din aparatul de propagandă anterior unitar euro-atlantic e ceva (pe alocuri amuzant), ce n-aș fi anticipat. Nu mi-am ajustat teoria legată de Georgescu după acel moment pentru că e posibil să fi interpretat greșit amploarea și forma pe care o ia acest război rece.

Deocamdată, blocul UE și SUA nu par decise să se rănească, europenii fiind mai curând dezorientați decât hotărâți să întreprindă ceva. Am interpretat ruptura ca superficială, strict în interesul americanilor, care se extrag dintr-o costisitoare și sângeroasă aventură, pe care au instigat-o. Dar pe care o lasă în grija vasalilor europeni, cel puțin să îi suporte costurile, dacă nu și să o continue ca război prin intermediar. Deși azi Ucraina a anunțat dorința de a încheia un armistițiu, nu e deloc clar că negocierile lui Trump cu Putin au ajuns la un rezultat concret și că măcar America va face pace.

O ipoteză foarte sumbră ar fi că unele țări ale Europei se încăpățânează să ducă războiul până în pânzele albe. (Lucru perfect aliniat cu interesele americane, cel puțin ale aripii neocon, nu ale populației.) În acest caz, intervenția brutală în politica României ar fi un semn că e ales un regim de totală obedienț, care să accepte trimiterea noastră pe post de carne de tun, în sprijinul Ucrainei. În acest caz, Călin Georgescu ar fi reprezentat cu adevărat partida pacifistă americană și e oprit pentru a se continua nebunia războiului. Sper să nu fie asta explicația.

Altă posibilitate ar fi că negocierile de culise deja s-au încercat fără știrea noastră și România a fost deja cedată de Trump unei alte sfere de influență. Nu direct rusă, cât gri sau strict europeană. Altfel spus, Yalta a avut deja loc.

În sprijinul acestei variante e totuși reacția slabă dinspre Washington. Pulverizarea democrației românești a fost ignorată multe luni de zile de țările pretins democratice, de instituții europene și presa centrală. Să zicem că excluderea Dianei Șoșoacă a fost ignorată că se pronunțase foarte critic la adresa Vestului. Dar și Georgescu a fost ignorat luni bune. Și chiar când a început să fie prezentat, nu a răzbătut de anumite eșaloane. Trump însuși încă nu s-a pronunțat măcar și nici presiune nu s-a pus. Comparați cu viteza cu care s-au executat autoritățile când americanii au intervenit pentru cei doi derbedei Tate, făcând o glumă din toată justiția.

Varianta cu *„nu mai faceți parte din parohia noastră”* are și o alternativă. Anume: poate Călin Georgescu nu a reușit să câștige deplina încredere a puterilor de la care a căutat sprijin. Ar putea fi altă persoană, care a oferit mai multe garanții că nu e imprevizibil. Poate chiar ideea simbolică să nu mai fim conduși de etnici români din 2014 le surâde unor programatori. Georgescu a dat multe semnale contradictorii și a trădat o grandomanie îngrijorătoare.

Dacă ne uităm la campania inițială, George Simion avusese o lansare foarte costisitoare, cu panotaj stradal comparabil cu investiția în Ciucă, Lasconi și Ciolacu. A făcut toate eforturile posibile să fie acceptat de Likud, a promis cetățenii tuturor, e fan MAGA și n-a „derapat” din punctul lor de vedere. Se poate și o rocadă cu CG, care ar primi postul chiar mai important, de premier. Dar la cum au escaladat lucrurile, mare minune dacă scapă și fără condamnare în dosarul politic deschis recent. Acum nu pot să mai exclus că nu sunt în stare să facă un exemplu pentru toți și din naționalism un delict penal.

În sine, dosarele TikTok și „Trădarea” sunt apă de ploaie. Dar nu mai avem justiție, deci orice e posibil. Teoria oficială cu „politicianul pro-rus” e o aberație. Dacă aveau dovezi, le-ar fi arătat, așa cum nu se sfiesc să expulzeze diplomați ruși. În schimb, pentru legături cu țări vestice sau „aliate” n-au oferit vreodată nimic și nici n-au acuzat pe cineva.

Antena 3 a scos tocmai ieri, înainte de decizia CCR, niște extrase din interviuri de acum un an, de care n-aveam habar. În ele, Georgescu îi vorbea de rău pe JD Vance și Donald Trump. Pe unul îl numea „un virus”, iar pe celălalt îl prezenta ca lucrând pentru MIGA, să facă Israelul mare din nou. În alt loc, contesta și autenticitatea atentatului contra lui Trump. Dacă știam de ele mai din timp, mi-ar fi fost mai simpatic. Dar partenerilor strategici nu cred că le-au picat bine.

Posibil să fie din acest interviu, luat de Laurențiu Primo, pe care încă nu l-am văzut. Acolo sunt câteva secvențe destul de îndrăznețe. Dar cum să interpretezi un astfel de personaj, care vorbește într-un fel la un podcast și în alt fel la televiziune!? Că într-un loc laudă ideea epurării

palestinienilor, ca soluție ingenioasă, și în altul se plânge că ni s-a luat istoria. Nu vede similitudinile între două popoare ocupate? Într-un loc îl prezintă pe Vance ca o mare speranță, și ne spune să fim foarte atenți la ce mesaje va da, și în altul îl numește virus… Nu e exclus ca nu doar pe mine să mă fi derutat o asemenea „complexitate” a personalității lui.

Sau să fi căzut el victima unor răfuieli mult mai mărunte de atât? Am remarcat, într-un interviu la Anca Alexandrescu, că începuse să trimită semnale publice destul de amenințătoare unor capi de servicii secrete de la noi. Era și singurul domeniu din care venea cu dezvăluiri concrete, lăudându-se că are informații de la oameni din interior. Interpretarea pe care am dat-o atunci a fost că e foarte aproape să câștige și deja a început jocul tipic al eșalonului doi, care intră în grațiile viitorului șef oferind date despre actualii șefi, care oricum sunt schimbați odată cu puterea.

A făcut niște referiri la șeful SIE, Gabriel Vlase, care ar fi legat de un om de afaceri, la fostul șef SRI, Eduard Hellvig, cu ceva mărunt, gen folosirea unei mașini de serviciu, și la fostul șef SIE, Mihai Răzvan Ungureanu, căruia i-a șoptit misterios doar numele Black Cube. (Firmă condusă de un fost șef al Mossad, între timp răposat.) Ca o coincidență, după ce a invocat acea mașină de serviciu, a ieșit în presă dezvăluirea în contra-partidă cu mașina pusă la dispoziție de Horațiu Potra, căruia i s-a făcut o nouă percheziție și un nou dosar și mai dur decât prima investigație. Oare să fi fost Georgescu prea sigur de victorie și să fi căzut victima unor represalii doar la acest nivel?

Paradoxal, Călin Georgescu va reuși să trezească mai multă lume prin reducerea sa la tăcere de către instituții, decât prin cele pe care le-a spus în anii în care se exprimă public. Căile diplomatice pe care le-a încercat n-au dat rezultat. Iar deocamdată administrația Trump nu intervine decisiv în favoarea sa. Înseamnă asta că a devenit un rebel autentic, eliberat de orice obligații față de puterile dominante? Sunt obligat să nu mai resping cu totul această ipoteză, deși sincer nu e varianta pe care aș paria, pentru că nu îi explică nici ascensiunea, nici adoptarea de o parte din presa mainstream, și nici ceea ce îmi transmite la nivel non-verbal.

MARCH 12TH, 2025
MAI MULTE DESPRE: POLITICA • CALIN GEORGESCU
#Facebook | **#război** | **#pandemie** | **#economie** | **#globalism** | **#Spengler** | **#presa** | **#demografie** | **#comunism** | **#marea resetare** | **#nationalism** | **#cărți** | **#transumanism** | **#filme documentare** | **#politică** | **#geopolitică** | **#spiritualitate** | **#muzica** | **contact**